

en Forhøjelse af 1—2—3 Øre om Dagen. Men det var kun for at runde Summen af op efter, en Forhøjelse af Lønnen kunne de ikke siges at have faaet.

Det drejer sig her, saa vidt mig bekendt, om 762 Mand, og blandt disse er der 128, der kun have 3 Kr. om Dagen, 125 have 3 Kr. 10 Ø., 134 have 3 Kr. 25 Ø., 125 have 3 Kr. 40 Ø. og 250 have 3 Kr. 60 Ø. om Dagen. Vel er der for de flestes Vedkommende Adgang til noget Overarbejde, hvorved deres Aarsindtægt kan forbedres noget, men det er langt de færreste, der have Adgang til en Forøgelse af Lønnen, som betyder noget. Derfor vilde jeg mene, at det var en Retfærdighedshandling at tage disse Folk med paa den midlertidige Lønningslov. Det er de faste Folk, her er Tale om, og naar man taler om de faste Folk i Marinen, er det ikke, som naar man taler om faste Folk andre Steder. De indtage en Særstilling; idet de ere militære, militære menige, og de behandles som de andre menige, men for deres Vedkommende kan den Behandling, de ere Genstand for, og som kan munde ud i Straf, faa langt vidererækkende Følger end for de almindelige menige, de værnepligtige. Naar en almindelig menig lider en Straf, er det i det væsentlige forbi med den Sag. Naar han forlader Tjenesten, er han glad over, at han kan slippe de Klæder, som maaske ikke have passet ham saa godt, og han er kommen ud over Følgerne af Straffen. Derimod forfølger den i bedste Fald stadig de her omhandlede menige i Tjenesten, og i daarligste Fald blive de jagne bort paa Grund af den Straf, de have faaet. Altsaa er der betydelig Forskel paa de værnepligtige menige og de saakaldte faste menige, disse sidste ere betydeligt værre stillede.

Jeg gjorde ved første Behandling opmærksom paa et Tilfælde, der har tildraget sig paa et af Flaadens Skibe. Jeg skal ikke komme ind paa en Fremstilling af Enkeltheder i Sagen, men dog henpege paa, at naar det, der er sket, ikke har været af særlig Beskaffenhed, forekommer det almindelige Mennesker ret ubegribeligt, at der kan idømmes saa haard Straf som 2 Gange 5 Dages mørk Arrest paa indskrænket Kost for det, det siges, at denne Mand har gjort sig skyldig i. Der siges, at det var Uvillighed, men Uvilligheden er, som jeg nævnede ved første Behandling, ikke konstateret efter det, der er mig bekendt. Derfor skulde man synes, at Straffen i og for sig var haard, men

haardere bliver den selvfølgelig, naar saa Manden paa Grundlag af denne Straf faar sin Afsked. Derfor har dette Tilfælde skræmmet Nyboders faste Folk op. Man ved sig ikke sikker, man ved ikke, om man ikke, efter at have gaaet der i adskillige Aar for en lav Løn med den Tanke, at man dog i Alderdommen kunde faa den Pension, der er givet Løfte om efter de almindelige Regler, vil gaa Glip deraf.

Der er særlige Bestemmelser for Marinens Behandling af deres faste menige. Der er de saakaldte disciplinære Straffe, og jeg synes, at dette Forhold kommer den foreliggende Sag saa meget ved, at jeg, i øvrigt uden at ville forhale Sagen, dog vil tillade mig at gøre et Par Bemærkninger herom. Der er udgivet en Vejledning af Auditørerne Ipsen og Paulsen vedrørende Retsplejen i Hæren og Flaaden. Den stammer ganske vist fra 1878, er altsaa nogle og tredive Aar gammel, men, saa vidt mig bekendt, eksekveres de Straffe, den taler om, endnu med Undtagelse af et Par enkelte, Tamp og Kat, som dog heldigvis have maattet vige for Tidsaadnen. Efter denne Vejledning kan man ikke ret godt forstaa, at en saadan Straf skulde kunne idømmes af den Grund, jeg kender. Det er et gammelt Forhold. Der henvises til nogle Søkrigsartikler fra 1752. Ja, det er virkelig sandt, endnu i Aaret 1911 handler man under Marinen efter Søkrigsartiklerne af 1752, og de disciplinære Straffe, der er Tale om her, idømmes ikke en Gang af den kombinerede Ret, som ogsaa med et andet Ord kunde kaldes den antikverede Ret, men de idømmes arbitrært af Chefen om Bord. Nu spørger jeg, om den Handling, som er begaaet af den vedkommende Mand, der er inde som fast Menig paa en Løn af 3 Kr. om Dagen, er af en saadan Beskaffenhed, at man for det første kan være berettiget til at straffe ham saa haardt som sket er, med 2 Gange 5 Dages mørk Arrest, men dernæst til at afskedige ham, for saa er Lønnen alt for lav, naar Risikoen er saa stor.

Der omtales i den af mig nævnte Vejledning Side 161, at der ikke bør dikteres Straffe, før vedkommende foresatte nøje have ladet sig oplyse om alle Omstændigheder ved Forseelsen, og hvor Sagens Beskaffenhed kræver det, have ladet den anklagede komme for sig og selv hørt, hvad han har at fremføre til Forsvar eller Undskyldning. Men saa siges der videre: „Da fremdeles Disciplinens Overholdelse i Almindelighed taget mindre beror paa Straf-